

ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อ ของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยา Factors Affecting Motivation to Study in The Phra Nakhon Si Ayutthaya Central Prison

นงลักษณ์ หีบแก้ว*

Nongluck Heebkaew

กฤษณพงศ์ พูตระกูล**

Krisanaphong Poothakool

■ บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยา (2) เสนอแนะแนวทางในการเสริมสร้างแรงจูงใจของผู้ต้องขังในการศึกษาต่อในเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยา เป็นการวิจัยเชิงปริมาณโดยประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ ผู้ต้องขังในเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยาที่กำลังศึกษาต่อภายในเรือนจำ ซึ่งทำการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามจำนวน 400 คน และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติและวิเคราะห์เปรียบเทียบปัจจัยที่มีผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของผู้ต้องขังในเรือนจำ โดยใช้การทดสอบ t-test และวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA)

ผลการวิจัยพบว่า ผู้ต้องขังที่มีปัจจัยส่วนบุคคลด้านอายุ ระดับการศึกษา ฐานความผิด ระยะเวลาต้องโทษ ระยะเวลาจำคุกมาแล้วและระยะเวลาโทษที่เหลือต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อในเรือนจำแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แต่ผู้ต้องขังที่มีปัจจัยส่วนบุคคล

* หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาอาญาวิทยาและการบริหารงานยุติธรรม มหาวิทยาลัยรังสิต

Master of Arts Program in Criminology and Justice Administration, Rangsit University

** รองศาสตราจารย์ประจำคณะอาญาวิทยาและการบริหารงานยุติธรรม มหาวิทยาลัยรังสิต

Associate Professor, The Faculty of Criminology and Justice Administration, Rangsit University

Received: August 15, 2022 Revised: November 9, 2022 Accepted: November 9, 2022

ด้านสถานภาพ ภูมิลำเนา อาชีพก่อนต้องโทษ รายได้ก่อนต้องโทษ จำนวนครั้งที่ต้องโทษต่างกัน มีแรงแรงใจในการศึกษาต่อในเรือนจำ ไม่แตกต่างกัน ผลการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของผู้ต้องขังเรือนจำ ทั้ง 3 ด้าน พบว่า ผู้ต้องขังเรือนจำให้ความสำคัญกับปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อ โดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาจำแนกเป็นรายด้าน พบว่า ผู้ต้องขังให้ความสำคัญด้านเหตุผลส่วนตัว ($\bar{X} = 4.16$) เป็นอันดับ 1 ให้ความสำคัญด้านวิชาการสถานศึกษา ($\bar{X} = 3.78$) เป็นอันดับ 2 และด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ($\bar{X} = 3.77$) เป็นอันดับ 3 ตามลำดับ ผู้วิจัยได้เสนอแนะแนวทางในการเสริมสร้างแรงจูงใจด้านเหตุผลส่วนตัวโดยเน้นจัดทำแผนการศึกษาที่สอดคล้องกับความชอบและความถนัดส่วนตัวมาจัดทำแผนการสอนอย่างเป็นระบบเมื่อผู้ต้องขังสำเร็จการศึกษาจะเกิดความมั่นใจและความภาคภูมิใจในตนเองและจักเป็นข้อผูกมัด (commitment) หนึ่งที่ไม่ให้ผู้ต้องขังกลับไปกระทำผิดซ้ำ

คำสำคัญ: ผู้ต้องขัง, แรงจูงใจ, เรือนจำเฉพาะทางด้านการศึกษา

■ Abstract

The purposes of this study aimed (1) to study the factors affecting the motivation to continue to study of inmates in the Phra Nakhon Si Ayutthaya Central Prison; (2) to suggest guidelines for enhancing the motivation of the inmates to study

in the Ayutthaya Central Prison. This is quantitative research. The population used in this study were the inmates in the Ayutthaya Central Prison who are continuing their education in the prison. Data was collected using questionnaires of 400 people. The statistics and comparative analysis of factors affecting motivation for further education among prison inmates were analyzed using t-test and one-way analysis of variance (One-Way ANOVA).

The results showed that personal factors affecting to the difference of age, education level, offence, sentenced period, imprisoned period, remaining sentences affected different motivations for further study in prisons under statistical significance at the 0.05 level. However, personal factors in terms of status, domicile, occupation before punishment, gained income before punishment and different number of penalties affected strong motivation for further education in prison with no difference. According to the results of the motivation factors for further education of prison inmates in 3 areas, it was discovered that prison inmates focused on factors affecting their motivation to continue education in general at a high level. Considering each aspect, it was found that the inmates gave the first ranked importance to personal reasons ($\bar{X} = 4.16$), followed by academic institutions ($\bar{X} = 3.78$) and related persons ($\bar{X} = 3.77$), respectively. The researcher has

suggested guidelines to enhance motivation under personal reasons by focusing on the study plan establishment that is consistent with personal preferences and aptitudes in order to create a systematic lesson plan. Graduation from the study encourages inmates with self-esteem and can be a commitment to prevent the inmates from recidivism.

Keywords: Inmates, Motivation, Prisons Specialized in Education

■ บทนำ

กรมราชทัณฑ์เป็นหน่วยงานในสังกัดกระทรวงยุติธรรม ที่มีภารกิจด้านการควบคุมควบคุมไปกับการดูแล แก้ไขพัฒนาพฤตินิสัยผู้ต้องขัง โดยการศึกษาเป็นหนึ่งในแนวทางที่ใช้ในการพัฒนาพฤตินิสัยผู้ต้องขัง ผู้ต้องขังจึงเป็นประชากรกลุ่มหนึ่งที่รัฐต้องจัดให้ได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิตสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างปกติสุข การจัดการศึกษาในเรือนจำให้กับผู้ต้องขังซึ่งเป็นประชากรที่มีความหลากหลายและแตกต่างทั้งทางกายภาพร่างกาย อุปนิสัย ส่วนตัว ลักษณะการกระทำผิดแห่งคดี ระยะเวลาการต้องโทษ ตลอดจนความคิดและเจตคติเฉพาะบุคคล ภูมิหลัง ความสามารถ ความสนใจ

ความหลากหลายแตกต่างเหล่านี้ทำให้งานด้านการพัฒนาพฤตินิสัยต้องมีการวางแผน จัดระบบบริหารจัดการ การจัดการทรัพยากร ตลอดจนถึงเครือข่ายความร่วมมือจากภาคส่วนต่าง ๆ เพื่อให้สามารถจัดการศึกษาตั้งแต่ขั้นพื้นฐานไปถึงที่สูงขึ้นตามความสนใจ เพื่อใช้การศึกษาในการปรับเปลี่ยนและสร้างโอกาสที่ดีต่อชีวิตเมื่อผู้ต้องขังพ้นโทษ จากแนวทางการจัดการศึกษาปัจจุบันที่เปิดโอกาสการเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต เพื่อให้สอดคล้องกับความเป็นไปของพลวัตทางสังคม พระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2560 ส่วนที่ 2 การจำแนกและการพัฒนาพฤตินิสัย มาตรา 42 ได้กำหนดว่าเพื่อประโยชน์ในการแก้ไข บำบัด พ้นฟู และพัฒนาพฤตินิสัยผู้ต้องขังให้กลับตนเป็นคนดี ให้จัดให้มีระบบการพัฒนาพฤตินิสัยด้วยวิธีการและแนวทางที่เหมาะสมเกี่ยวกับการพัฒนาพฤตินิสัยผู้ต้องขัง โดยให้ผู้ต้องขังได้รับการศึกษา และเชื่อมโยงไปสู่หมวด 5 สิทธิ หน้าที่ ประโยชน์และกิจการอื่น ๆ เกี่ยวกับผู้ต้องขัง ส่วนที่ 1 สิทธิของผู้ต้องขัง มาตรา 44 ให้เรือนจำจัดให้ผู้ต้องขังได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานตามกฎหมายว่าด้วยการศึกษาแห่งชาติ และต้องดำเนินการให้สอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการรวมทั้งต้องมีการฝึกอบรม ด้านคุณธรรม และจริยธรรม และการฝึกอบรมเพื่อโอกาสการจ้างงานให้ผู้ต้องขังทุกคนมีโอกาสในการเข้าถึงการศึกษาและฝึกอบรมอย่างเท่าเทียมกัน (กอบเกียรติ กลวิวัฒน์, 2560)

จะเห็นได้ว่าการศึกษาคือเครื่องมืออันสำคัญในการสร้างคุณค่าชีวิตของมนุษย์ เป็นรากฐานหลักในการพัฒนาศักยภาพ เป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของมนุษย์ทุกคนที่พึงได้รับอย่างทั่วถึง เท่าเทียม

เป็นธรรมและมีคุณธรรม เป็นกระบวนการถ่ายทอดความรู้ วัฒนธรรม ค่านิยมและประสบการณ์ เป็นวิธีที่ใช้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของมนุษย์อย่างเป็นระบบ เป็นสิ่งที่ใช้หล่อหลอมมนุษย์ให้เป็นไปตามที่สังคมปรารถนา สร้างมนุษย์ที่สมบูรณ์ สร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของพลเมืองให้เป็นรากฐาน ในการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม การเมือง สิ่งแวดล้อม และความมั่นคงของประเทศ เพราะการศึกษา คือ การพัฒนา การศึกษา คือ ชีวิต สามารถกำหนดทิศทาง และความสำเร็จของประเทศได้ ดังนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องจัดตั้งให้มี สถาบันการศึกษาขึ้นมาเพื่อควบคุมกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับการศึกษามีหน้าที่โดยตรงในการถ่ายทอดความรู้และประมวลความรู้ที่ได้สั่งสมไว้ตลอดจนทักษะ ความชำนาญ ค่านิยม ความเชื่อ โดยการแก้ไขปรับปรุง ดัดแปลงองค์ความรู้ต่าง ๆ ของคนรุ่นก่อน ให้เหมาะสมกับสภาพความเป็นจริงของสังคมปัจจุบัน และยังต้องสร้างองค์ความรู้ใหม่อยู่เสมอ เป็นสถานที่สำคัญในการสร้างวัฒนธรรมใหม่ให้แก่สังคม โดยการศึกษาค้นคว้า นำการเปลี่ยนแปลงที่ดีมาสู่สังคมหรือปรับปรุงให้ดีขึ้น ส่งเสริมให้บุคคลดำรงชีวิตอยู่บนพื้นฐานของคุณธรรม มีความซื่อสัตย์ สุจริต มีระเบียบ วินัย มีน้ำใจ มีสุขภาพสมบูรณ์ทั้งทางร่างกายและจิตใจ ใฝ่เรียน ใฝ่รู้ ทำงานเป็นหมู่คณะ เคารพในสิทธิของผู้อื่น มีความเป็นประชาธิปไตย รักบ้านรักเมือง มีความคิดสร้างสรรค์ สร้างจินตนาการ ฝึกฝนการใช้ชีวิตร่วมกันของกลุ่มบุคคลต่างวัย ต่างความสนใจ ต่างสิ่งแวดล้อม ให้เข้าใจซึ่งกันและกัน เตรียมตนไว้เพื่อการอยู่ในสังคม อบรม และฝึกฝนลักษณะผู้นำ และการเป็นอยู่ให้สอดคล้องกับระบอบการปกครอง

ของสังคม (ชัชชัย นาลี, สัญญา เคนาภูมิ และเสาวลักษณ์ โกศลกิตติอัมพร, 2562)

กรมราชทัณฑ์ได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของการศึกษา ซึ่งเป็นปัจจัยหลักที่ช่วยในการแก้ไขฟื้นฟูและพัฒนาผู้ต้องขังให้มีความรู้ ความสามารถ มีคุณสมบัติในการเป็นพลเมืองที่ดีของสังคมและประเทศชาติและไม่หวนกลับไปกระทำ ความผิดซ้ำ อันเป็นการคืนคนดีมีคุณค่าสู่สังคม ตามนโยบายหลักของกรมราชทัณฑ์ จึงได้มีแนวทางจัดตั้งเรือนจำเฉพาะทางด้านการศึกษาระดับมัธยมศึกษา เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ต้องขังได้เรียนรู้ตลอดชีวิต และให้สอดคล้องกับความเป็นไปของพลวัตทางสังคม ในการจัดให้มีเรือนจำเฉพาะทางขั้นนี้ (Specialty Correctional Prison) มีวัตถุประสงค์ คือ (1) เพื่อพัฒนา ปรับปรุง มาตรฐานการศึกษาของผู้ต้องขังในเรือนจำ/ทัณฑสถาน (2) เพื่อยกระดับการศึกษาในเรือนจำ/ทัณฑสถานในทุก ๆ เทียบเท่าการศึกษาภายนอก (3) เพื่อประกันคุณภาพการจัดการศึกษาในเรือนจำ/ทัณฑสถานในทุก ๆ ด้าน และ (4) เพื่อสร้างความมั่นใจแก่สังคมภายนอกในกระบวนการแก้ไขพัฒนาพฤติกรรมของผู้กระทำผิดแผนการจัดการศึกษาสำหรับผู้ต้องขังในเรือนจำมีความสอดคล้องกับแผนการศึกษาแห่งชาติ (มุขรินทร์ เพลิงน้อย, 2560) ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนในเรือนจำแก้ไขฟื้นฟูเฉพาะทางด้านการศึกษานี้จะเน้นหนักที่กระบวนการจัดการศึกษาแก่ผู้ต้องขังให้มีความเข้มข้นมากขึ้น จัดสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการบริหารจัดการโดยกรมราชทัณฑ์มีหน้าที่ในการส่งเสริมสนับสนุน แก้ไขปรับปรุงโครงสร้างระบบการบริหารงานให้เหมาะสม จัดหางบประมาณวัสดุอุปกรณ์ ประสานกับหน่วยงานภายนอกทั้งภาครัฐและเอกชนเข้ามาร่วม

ดำเนินการ และจัดสรรปัจจัยต่าง ๆ ที่จำเป็นให้สอดคล้องและเหมาะสมกับการปฏิบัติงานให้มากที่สุด โดยจัดให้มีหลักสูตรการศึกษาในระดับต่าง ๆ คือ หลักสูตรผู้ไม่รู้หนังสือ (กลุ่มผู้ต้องขังที่อ่านหนังสือไม่ออก เขียนไม่ได้ คิดเลขไม่เป็น) หลักสูตรสายสามัญ (ชั้นประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย) หลักสูตรสายอาชีพ (ปวช./ปวส.) และอุดมศึกษา (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช)

เรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยาได้ถูกกำหนดให้เป็นเรือนจำนำร่องเฉพาะทางด้านการศึกษา เนื่องจากมีความพร้อมทางด้านกายภาพ เรือนจำตั้งอยู่ในที่ที่เหมาะสมสะดวกต่อการเข้าไปติดตามประเมินผลของเจ้าหน้าที่กรมราชทัณฑ์ สามารถย้ายผู้ต้องขังที่อยู่ในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑลไปคุมขังเพื่อการศึกษาได้ โดยมีกลุ่มเป้าหมายเป็นผู้ต้องขังชาย อายุ 18-35 ปี จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สัญชาติไทย กระทำ ความผิดครั้งแรกทุกประเภทคดี กำหนดโทษ 5-15 ปี มีความประพฤติดี ไม่กระทำความผิดวินัยของเรือนจำ ซึ่งคัดเลือกจากเรือนจำ/ทัณฑสถาน เขตกรุงเทพมหานคร ปริมณฑล และจังหวัดในพื้นที่ภาคกลาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ต้องขังภายในเขตจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่มีคุณสมบัติครบตามกำหนด เนื่องจากมีหน่วยงานสถาบันการศึกษาสังกัดกระทรวงศึกษาธิการที่สามารถติดต่อประสานงานขอรับการสนับสนุนในการจัดการเรียนการสอนอยู่เป็นจำนวนมาก นอกจากนี้ ยังเป็นเขตอุตสาหกรรมที่มีโรงงานอุตสาหกรรมหลายแห่ง ซึ่งจะเป็นแหล่งการเรียนรู้ในการฝึกงานของผู้ต้องขังในวิชาชีพที่ได้ ซึ่งจากการดำเนินงานตามแผนการแก้ไขฟื้นฟูเฉพาะทางเพื่อพัฒนาพฤตินิสัยผู้ต้องขัง

ประเภทเรือนจำการศึกษา เรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยา พบว่า ได้รับย้ายผู้ต้องขังที่มีความสนใจศึกษาต่อภายในเรือนจำจากเรือนจำในเขตกรุงเทพมหานคร ปริมณฑลและเขตพื้นที่ภาคกลางเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องและคาดว่าจะมีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นในทุก ๆ ปี ซึ่งในปี 2563 นี้ มีผู้ต้องขังสนใจศึกษาต่อในเรือนจำรวมทุกหลักสูตรจำนวน 588 คน จากจำนวนผู้ต้องขังทั้งหมด 1,457 คน (ฝ่ายการศึกษา เรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยา, 2563) แสดงให้เห็นว่าภายใต้การถูกจองจำอิสรภาพ มีความกดดันมากมายไม่ว่าจะเป็นสภาพแวดล้อม ชีวิตความเป็นอยู่ที่แออัดซึ่งเป็นอุปสรรคอย่างมาก ผู้ต้องขังยังมีความสนใจที่จะเข้ารับการศึกษารเรียนรู้ในหลักสูตรต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง ดังนั้นน่าจะมีความแรงจูงใจบางประการที่ทำให้ผู้ต้องขังตัดสินใจเข้าศึกษาในขณะที่ยังถูกจองจำอยู่

แรงจูงใจจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งที่ส่งผลให้มนุษย์แสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ออกมามนุษย์เราจะทำการสิ่งใดหรือจะศึกษาเล่าเรียนจะต้องมีความแรงจูงใจแรงจูงใจจะเป็น ตัวกระตุ้น ให้กระทำการในสิ่งนั้นได้สำเร็จตามความต้องการหรือมุ่งหวัง ถ้าขาดแรงจูงใจก็จะทำงานหรือศึกษาเล่าเรียนก็จะไม่ประสบความสำเร็จเนื่องจากแรงจูงใจเป็นสิ่งที่ทำให้บุคคลมีความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ต้องการที่จะได้ซึ่งอำนาจที่เหนือกว่าบุคคลอื่นและมีความต้องการ ที่เกิดจากความคาดหวังที่จะประสบความสำเร็จจึงส่งผลให้บุคคลมีความพยายามที่จะทำให้ตนเองเป็นที่ยอมรับ พยายามแสวงหาอำนาจเพื่อให้ตนเองเหนือกว่าบุคคลอื่น รวมถึงมีความพยายามที่จะก้าวไปสู่ความสำเร็จในสิ่งที่ตนเองคาดหวัง (กาญจนา พุทธิมนต์, 2552) ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัย

จึงสนใจที่จะศึกษาว่า มีปัจจัยใดบ้างที่มีอิทธิพล และส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยา ผลจากการศึกษาจะเป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยา รวมถึงกรมราชทัณฑ์ บุคลากรและผู้เกี่ยวข้องในการนำไปใช้ประโยชน์ สำหรับการจัดการเรียนการสอน และการจัดสิ่งสนับสนุนต่าง ๆ ในการส่งเสริมการสร้างแรงจูงใจให้กับผู้ต้องขังให้เป็นผู้ใฝ่รู้ ใฝ่เรียน มีการพัฒนาตนเองอย่างสม่ำเสมอ กระตือรือร้น มุ่งมั่นในการทำงานให้สำเร็จตามเป้าหมาย ซึ่งส่งผลให้ได้ทรัพยากรมนุษย์ที่พึงประสงค์และมีคุณภาพมากต่อสังคมหลังจากที่ผู้ต้องขังพ้นโทษ

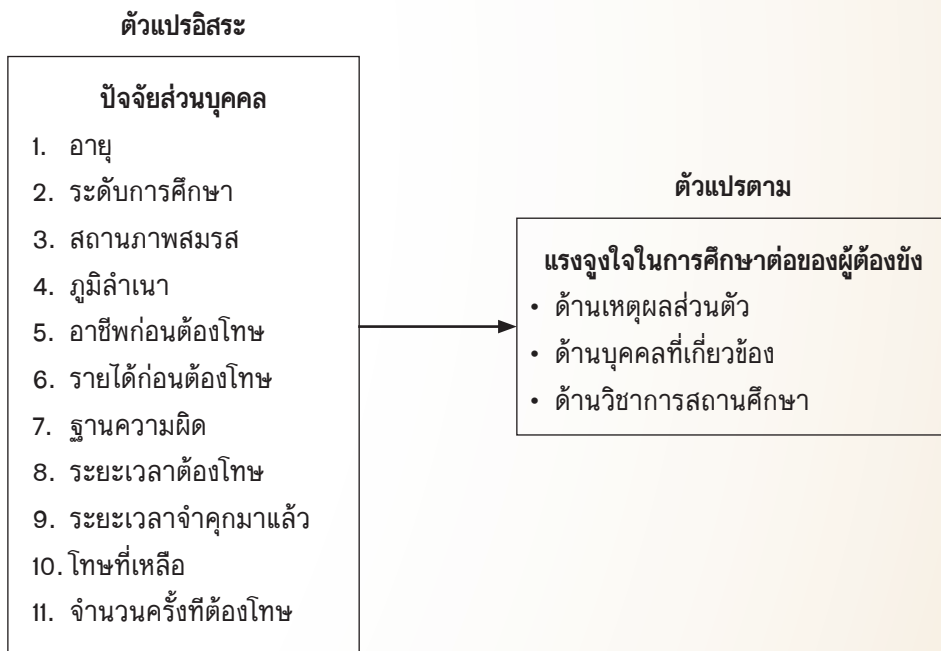
แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง : ผู้วิจัยได้นำหลักทฤษฎีพันธะทางสังคม (Social Bonding Theory) ของ เฮอร์ชิ (Hirschi, 1961) โดยเชื่อว่าบุคคลที่จะมีแนวโน้มในการกระทำความผิดหรือก่ออาชญากรรม จะมีพันธะทางสังคมน้อยกว่าบุคคลที่มีพันธะทางสังคมที่แข็งแรง ผู้ที่มีองค์ประกอบของพันธะทางสังคมข้อที่สองว่าด้วยข้อผูกมัดทางสังคม (commitment) จะทำให้บุคคลผู้นั้นสามารถดำเนินชีวิตตามบรรทัดฐานของสังคม กล่าวคือ ผู้ต้องขังได้ศึกษาเล่าเรียน ไม่ว่าจะเป็นหลักสูตรใดก็ตามที่สามารถเพิ่มทักษะเพื่อใช้ประกอบอาชีพโดยสุจริต และจะได้ประสบความสำเร็จในชีวิตและจะส่งผลให้บุคคลไม่ย่อถอยกระทำความผิดกฎหมาย เนื่องจากจะเป็นการเสี่ยงต่อการสูญเสียความสำเร็จในชีวิต และกลับไปใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างปกติสุขและป้องกันการเกิดการกระทำผิดซ้ำและนำแนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อของบุคคล

ซึ่งการศึกษาเป็นการพัฒนาตนเองให้มีความรู้ความสามารถ เพิ่มศักยภาพของบุคคลไปพร้อมกับการเรียนรู้สังคม สิ่งแวดล้อมรอบ ๆ ตัว เพื่อนำไปใช้ในการเลี้ยงชีพในอนาคตอย่างมีความสุข การศึกษาที่ดีจะนำไปสู่หน้าที่การงานที่ดีมีเงินเดือนสูง ๆ เป็นที่เคารพยกย่องฐานะทางสังคมดีขึ้น แรงจูงใจที่จะส่งผลและมีอิทธิพลโดยตรงต่อบุคลิก เกิดจากแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (achievement motivation) ซึ่งเป็นแรงจูงใจที่มีอยู่ในมนุษย์ทุกคน เป็นความต้องการทางจิตใจของมนุษย์ที่จะเอาชนะอุปสรรคฝ่าฟันกระทำการที่ยาก ๆ ให้ประสบความสำเร็จเป็นความปรารถนาที่จะกระทำการใด ๆ ให้สำเร็จโดยเร็วที่สุด และได้ผลที่ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่สูงจะบรรลุผลสำเร็จ ในการศึกษาและมีความมานะพยายามที่จะศึกษาในระดับที่สูงขึ้นไป (เพ็ญศิริทองทวี, 2560) ประกอบไปด้วย 5 ด้าน คือ (1) ด้านเหตุผลส่วนตัว (2) ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง (3) ด้านวิชาการสถานศึกษา (4) ด้านการเงิน และ (5) ด้านสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา ปัจจัยทั้ง 5 ประการดังกล่าวเป็นผลให้บุคคลมีเหตุจูงใจในการเลือกเข้าศึกษาต่อต่างกัน สถานศึกษาที่มีการบริหารงานวิชาการ ให้ครูและบุคลากรมีคุณภาพสูงก็เป็นมูลเหตุให้สถานศึกษามีชื่อเสียงด้านวิชาการ นักเรียนที่จบจากสถานศึกษาดังกล่าวส่วนใหญ่ก็จะเป็นที่ยอมรับของสังคมและสถานประกอบการ ทำให้มีโอกาสได้งานทำมากขึ้น การบริหารงานวิชาการและการพัฒนาด้านวิชาการจึงเป็นแรงจูงใจให้นักเรียน นักศึกษาให้ความสำคัญในการตัดสินใจเรียนอย่างหนึ่งจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัย พบว่า เหตุผลที่เลือกศึกษาในระดับที่สูงขึ้น

เพราะต้องการที่จะพัฒนาตนเองให้มีความรู้ความสามารถ พัฒนาศักยภาพของตนเองตามความถนัดและความสนใจให้มากขึ้น เพื่อนำความรู้ความสามารถใช้เลี้ยงตัวเองและครอบครัวในอนาคต ประกอบกับว่าถ้าผู้ต้องขังมีข้อผูกมัด

ทางสังคม (Commitment) จะทำให้บุคคลผู้นั้นสามารถดำเนินชีวิตตามบรรทัดฐานของสังคม โดยการศึกษาก็เป็นข้อผูกมัดหนึ่งที่จะทำให้ผู้ต้องขังไม่กระทำผิดซ้ำภายหลังพ้นโทษ

■ กรอบแนวคิดและขอบเขตการวิจัย

■ วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจของผู้ต้องขังในการศึกษาต่อในเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยา
2. เพื่อเสนอแนะแนวทางในการเสริมสร้างแรงจูงใจของผู้ต้องขังในการศึกษาต่อในเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยา

■ วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อในเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยา ผู้วิจัยได้เลือกใช้รูปแบบการวิจัยเชิงปริมาณ (quantitative research) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ผลข้อมูล ดังนี้

ประชากร: จำนวนผู้ต้องขังทั้งหมดในเรือนจำ แต่เนื่องจากการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเฉพาะผู้ต้องขังที่สนใจศึกษาต่อภายในเรือนจำ ดังนั้นผู้วิจัยจึงกำหนดประชากรในการศึกษาครั้งนี้ คือ ผู้ต้องขังในเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยาที่กำลังศึกษาต่อภายในเรือนจำจำนวน 588 คน (ข้อมูล ณ วันที่ 7 ตุลาคม 2563)

กลุ่มตัวอย่าง : ผู้วิจัยจึงใช้วิธีกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling) คือ ผู้ต้องขังที่กำลังศึกษาต่อในเรือนจำ โดยใช้สูตรคำนวณแบบทราบจำนวนประชากร กำหนดความเชื่อมั่นที่ ร้อยละ 95 ดังสูตรสำเร็จของ Taro Yamane แต่ในการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาของผู้ต้องขังในเรือนจำนำร่องเฉพาะทางด้านการศึกษา จึงเป็นเหตุให้ผู้วิจัยต้องการที่จะได้รับข้อมูลเพื่อที่จะได้นำมาวิเคราะห์และประกอบในส่วนอื่น ๆ เสนอแนะข้อมูลเกี่ยวกับงานวิจัยให้แก่เรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยา เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในเชิงนโยบายและการปฏิบัติงาน ผู้วิจัยจึงเลือกกลุ่มตัวอย่างเพิ่มเติมเป็น 400 กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นจำนวนเต็มจากการใช้สูตรคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างของ Yamane (1973)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย : เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถามที่ผู้ศึกษาจัดทำขึ้นเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และกรอบแนวคิดของการวิจัย โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 3 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบ ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเพื่อวัดแรงจูงใจในการศึกษาต่อของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยา 3 ด้าน ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะ ซึ่งเป็นคำถามปลายเปิดรายด้าน

วิธีสร้างเครื่องมือ : เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยศึกษาแนวคิด ทฤษฎีทางอาชญาวิทยา และแรงจูงใจในการศึกษามาสร้างเป็นข้อคำถาม โดยมีผู้ทรงคุณวุฒิให้คำแนะนำและหาความเชื่อมั่น (reliability) และ Try Out กับกลุ่มประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มประชากรตัวอย่าง หลังจากนั้นได้ดำเนินการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามในกลุ่มตัวอย่างครบตามจำนวน 400 คน และนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ทางสถิติในโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป เปรียบเทียบปัจจัยที่มีผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยา โดยใช้การทดสอบ t-test และวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA)

■ ผลการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ (1) อายุ (2) สถานภาพ (3) ระดับการศึกษา (4) ภูมิลำเนา (5) อาชีพก่อนต้องโทษ (6) รายได้ก่อนต้องโทษ (7) ฐานความผิด (8) ระยะเวลาต้องโทษ (9) ระยะเวลาจำคุกมาแล้ว (10) โทษที่เหลือ และ (11) จำนวนครั้งที่ต้องโทษ ซึ่งสรุปผลการศึกษาได้ดังนี้

ผู้ต้องขังเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยา มีอายุระหว่าง 31-40 ปี มากที่สุด ร้อยละ 48.5 รองลงมา ได้แก่ มีอายุระหว่าง 20-30 ปี ระหว่าง 41-50 ปี ตามลำดับเป็นสัดส่วนมากที่สุด ร้อยละ 59.0 รองลงมา ได้แก่ สมรสแล้ว แยกกันอยู่ หย่าร้าง ที่ร้อยละ 23.0, 9.5 และ 5.8 ตามลำดับ มีการศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) มากที่สุด ร้อยละ 37.3 รองลงมา ได้แก่

ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายและชั้นประถมศึกษาที่ร้อยละ 20.3, 15.5 และ 13.5 ตามลำดับ มีภูมิลำเนาอยู่จังหวัดในเขตภาคกลาง ร้อยละ 54.5 มากที่สุด รองลงมา ได้แก่ มีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพ/ปริมณฑล เขตภาคตะวันออกเฉียงเหนืออยู่ที่ร้อยละ 26.0, 11.5ตามลำดับ ก่อนต้องโทษ มีอาชีพรับจ้าง มากที่สุด ร้อยละ 55.8 รองลงมา ได้แก่ ค้าขาย เกษตรกรรม ที่ร้อยละ 16.8 และ 14.5 ตามลำดับ มีรายได้ก่อนต้องโทษ ระหว่าง 10,001-15,000 บาท มากที่สุด ร้อยละ 32.0 รองลงมา ได้แก่ มีรายได้ก่อนต้องโทษ ระหว่าง 5,001-10,000 บาท และมากกว่า 15,000 บาท ที่ร้อยละ 23.8 และ 23.5 ตามลำดับ มีฐานความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดมากที่สุด ร้อยละ 60.3 รองลงมา ได้แก่ ฐานความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน เกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย และมีฐานความผิดเกี่ยวกับเพศที่ร้อยละ 17.5, 13.0 และ 9.3 ตามลำดับ มีระยะเวลาต้องโทษ ระหว่าง 6-10 ปี มากที่สุด ร้อยละ 35.3 รองลงมา ได้แก่ มีระยะเวลาต้องโทษ ระหว่าง 1-5 ปี ระหว่าง 11-15 ปี และมีระยะเวลาต้องโทษตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป ที่ร้อยละ 32.3, 22.0 และ 10.5 ตามลำดับ มีระยะเวลาจำคุกมาแล้ว ระหว่าง 1-5 ปีมากที่สุด ร้อยละ 73.5 และมีระยะเวลาจำคุกมาแล้ว ระหว่าง 11-15 ปีน้อยที่สุดที่ร้อยละ 1.0 มีโทษที่เหลือ ระหว่าง 1-5 ปี มากที่สุด ร้อยละ 70.3 รองลงมา ได้แก่ มีโทษที่เหลือต่ำกว่า 1 ปี ระหว่าง 6-10 ปี และโทษที่เหลือ ระหว่าง 11-15 ปี ที่ร้อยละ 15.5, 11.3 และ 3.0 ตามลำดับ และมีการต้องโทษครั้งที่ 1 มากที่สุด ร้อยละ 51.3 รองลงมา ได้แก่ มีการต้องโทษครั้งที่ 2 ครั้งที่ 3 และมีการต้องโทษมากกว่า 4 ครั้งที่ร้อยละ 40.8, 7.0 และ 1.0 ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อของผู้ต้องขังเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยา ได้แก่ (1) ด้านเหตุผลส่วนตัว (2) ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง และ (3) ด้านวิชาการสถานศึกษา ซึ่งสรุปผลการศึกษาได้ดังนี้

1) ด้านเหตุผลส่วนตัว

ผู้ต้องขังเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยาให้ความสำคัญกับแรงจูงใจด้านเหตุผลส่วนตัว โดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.16$) และเมื่อพิจารณาจำแนกเป็นรายข้อตามลำดับความสำคัญ 3 อันดับแรก พบว่า ผู้ต้องขังส่วนใหญ่ให้ความสำคัญ อยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ ข้อที่ 1 ความชอบและความถนัดส่วนตัว ในเนื้อหาของหลักสูตรที่เลือกเรียน ($\bar{x} = 4.58$) รองลงมา ให้ความสำคัญ อยู่ในระดับมาก ได้แก่ ข้อที่ 2 การมีความรู้และประสบการณ์เพิ่มขึ้น หลังจบการศึกษา ข้อที่ 5 การเพิ่มโอกาสการมีงานทำในอนาคต ($\bar{x} = 4.34$) เท่าเทียมกัน และ ข้อที่ 6 สร้างความมั่นใจและความภูมิใจให้กับตนเองเมื่อจบการศึกษา ($\bar{x} = 4.33$) ตามลำดับ

2) ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง

ผู้ต้องขังเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยาให้ความสำคัญกับแรงจูงใจด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง โดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.77$) และเมื่อพิจารณาจำแนกเป็นรายข้อตามลำดับความสำคัญ 3 อันดับแรก พบว่า ผู้ต้องขังส่วนใหญ่ให้ความสำคัญ อยู่ในระดับมาก ได้แก่ ข้อที่ 1 บุคคลในครอบครัวสนับสนุนให้ศึกษาต่อในเรือนจำ ($\bar{x} = 4.45$) รองลงมา ข้อที่ 5 เพื่อนในเรือนจำชักจูงให้ศึกษาต่อด้วยกัน ($\bar{x} = 4.08$) และข้อที่ 2 อาจารย์จากสถาบันภายนอกที่เข้ามาสอนในเรือนจำแนะนำให้ศึกษาต่อ ($\bar{x} = 3.93$) ตามลำดับ

3) ด้านวิชาการสถานศึกษา

ผู้ต้องขังเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยาให้ความสำคัญกับแรงจูงใจด้านบุคคลที่เกี่ยวข้องโดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.78$) และเมื่อพิจารณาจำแนกเป็นรายข้อตามลำดับความสำคัญ 3 อันดับแรกพบว่าผู้ต้องขังส่วนใหญ่ให้ความสำคัญ อยู่ในระดับมาก ได้แก่ ข้อที่ 4

อาจารย์ผู้สอนมีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านตรงกับวิชาเรียน ($\bar{x} = 4.31$) รองลงมา ข้อที่ 2 หลักสูตรที่ศึกษานำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ($\bar{x} = 4.26$) และข้อที่ 10 เจ้าหน้าที่เรือนจำอำนวยความสะดวกในการศึกษา ($\bar{x} = 4.21$) ตามลำดับ

ตารางแสดงผลการทดสอบสมมติฐาน

ปัจจัย	แรงจูงใจในการศึกษาของผู้ต้องขัง					
	ด้านเหตุผลส่วนตัว	ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง	ด้านวิชาการสถานศึกษา	โดยภาพรวม		
				F-test	Sig.	แปลผล
1. อายุ	0.000*	0.000*	0.003*	15.526	0.000*	แตกต่างกัน
2. สถานภาพ	0.977	0.853	0.977	0.115	0.977	ไม่แตกต่างกัน
3. ระดับการศึกษา	0.000*	0.000*	0.000*	11.124	0.000*	แตกต่างกัน
4. ภูมิสำเนา	0.470	0.474	0.440	0.230	0.922	ไม่แตกต่างกัน
5. อาชีพก่อนต้องโทษ	0.218	0.031*	0.049*	2.141	0.060	ไม่แตกต่างกัน
6. รายได้ก่อนต้องโทษ	0.277	0.193	0.192	1.156	0.330	ไม่แตกต่างกัน
7. ฐานความผิด	0.001*	0.005*	0.094	4.586	0.004*	แตกต่างกัน
8. ระยะเวลาต้องโทษ	0.001*	0.351	0.264	2.902	0.035*	แตกต่างกัน
9. ระยะเวลาจำคุกมาแล้ว	0.062	0.453	0.005*	3.151	0.025*	แตกต่างกัน
10. โทษที่เหลือ	0.000*	0.001*	0.000*	12.539	0.000*	แตกต่างกัน
11. จำนวนครั้งที่ต้องโทษ	0.837	0.911	0.703	0.124	0.946	ไม่แตกต่างกัน

*P-value ≤ 0.05

ที่มา: ผลการทดสอบสมมติฐานจากโปรแกรมสำเร็จรูป

การทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อในเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยา ซึ่งสรุปผลการทดสอบสมมติฐานได้ ดังนี้

1) ผู้ต้องขังที่มีอายุต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อในเรือนจำกลางพระนครศรี

อยุธยาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2) ผู้ต้องขังที่มีสถานภาพต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อในเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยาไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3) ผู้ต้องขังที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีแรงแรงใจในการศึกษาต่อในเรือนจำกลาง พระนครศรีอยุธยาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4) ผู้ต้องขังที่มีภูมิลำเนาต่างกัน มีแรงแรงใจในการศึกษาต่อในเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยาไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5) ผู้ต้องขังที่มีอาชีพก่อนต้องโทษต่างกัน มีแรงแรงใจในการศึกษาต่อในเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยาไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

6) ผู้ต้องขังที่มีรายได้ก่อนต้องโทษต่างกัน มีแรงแรงใจในการศึกษาต่อในเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยาไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

7) ผู้ต้องขังที่มีฐานความผิดต่างกัน มีแรงแรงใจในการศึกษาต่อในเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

8) ผู้ต้องขังที่มีระยะเวลาต้องโทษต่างกัน มีแรงแรงใจในการศึกษาต่อในเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

9) ผู้ต้องขังที่มีระยะเวลาจำคุกมาแล้วต่างกัน มีแรงแรงใจในการศึกษาต่อในเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

10) ผู้ต้องขังที่มีโทษที่เหลือต่างกัน มีแรงแรงใจในการศึกษาต่อในเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

11) ผู้ต้องขังที่มีจำนวนครั้งที่ต้องโทษต่างกัน มีแรงแรงใจในการศึกษาต่อในเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยาไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

รูปและอภิปรายผล

การทดสอบสมมติฐานของการศึกษาที่ว่า “ปัจจัยส่วนบุคคลส่งผลต่อแรงแรงใจในการศึกษาต่อของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยา ผู้วิจัยจึงได้นำเสนอการอภิปรายผลโดยอ้างอิงตามองค์ความรู้และข้อค้นพบที่ได้จากการศึกษา และวิจัยในครั้งนี้จากผล โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ผู้ต้องขังที่มีอายุต่างกัน มีแรงแรงใจในการศึกษาต่อในเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มพบว่า กลุ่มผู้ต้องขังที่มีอายุระหว่าง 20-40 ปี มีแรงแรงใจในการศึกษาต่อในเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยา มากกว่ากลุ่มผู้ต้องขังที่มีอายุมากกว่า 41 ปีขึ้นไป ทั้งนี้อาจเป็นผลเนื่องมาจากว่า กลุ่มผู้ต้องขังที่มีอายุระหว่าง 20-40 ปี เป็นวัยผู้ใหญ่ตอนต้นหรือวัยฉกรรจ์ (early adulthood) วัยนี้จะเป็นวัยแห่งการเริ่มสร้างหลักฐานในชีวิตหรือวัยทำงาน ในระหว่างการศึกษาต้องโทษนั้น จึงมีความประสงค์และมีความพึงพอใจที่จะแสวงหาความรู้เพิ่มเติม เพื่อพัฒนาศักยภาพในด้านความรู้ และทักษะด้านการประกอบอาชีพของตนเอง มากกว่ากลุ่มผู้ต้องขังที่มีอายุมากกว่า 41 ปีขึ้นไป ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ รังศิพร จันทรสมวงษ์, 2552 ได้ศึกษาเกี่ยวกับแรงแรงใจและความคาดหวังที่มีต่อ

การฝึกวิชาชีพสำหรับผู้ต้องขังเรือนจำพิเศษธนบุรี ผลการศึกษาพบว่า เหตุผลส่วนใหญ่ในการเข้ารับการฝึกวิชาชีพ คือ ผู้ต้องขังต้องการนำความรู้ที่ได้รับไปประกอบอาชีพภายหลังการพ้นโทษ ต้องการสร้างประสบการณ์ที่ดีในการเพิ่มพูนความรู้ให้กับตนเองในระหว่างถูกจำคุกและคาดหวังการมีอาชีพภายหลังพ้นโทษอีกด้วย

2. ผู้ต้องขังที่มีสถานภาพต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อในเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยา ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งนี้ อาจเป็นผลเนื่องมาจากว่าผู้ต้องขังที่มีสถานภาพสมรส อย่างไรก็ตาม ต่างก็มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อในเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยาไม่แตกต่างกัน เพราะเห็นว่าการศึกษาในเรือนจำจะทำให้ตนเองได้พัฒนาความรู้ทางวิชาการในด้านต่าง ๆ ที่น่าสนใจเพิ่มมากขึ้น และสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ในการประกอบอาชีพและการพัฒนาวิชาชีพหลังพ้นโทษออกไปได้ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีความต้องการเชิงลำดับขั้นประยุกต์ของ แอลเดอร์เฟอร์ (Alderfer's modified need hierarchy theory) (อารีรัตน์ ศรีวิพันธุ์, 2559) ในขั้นที่ 3 ที่กล่าวไว้ว่า ความต้องการความเจริญก้าวหน้า (Growth Needs) เป็นความต้องการการเติบโตหรือก้าวหน้าทั้งในหน้าที่การงานและความเคารพนับถือ ซึ่งความต้องการนี้เกี่ยวข้องกับความปรารถนาที่จะพัฒนาตนเองและการบรรลุความต้องการขั้นนี้ก็จะเกิดจากการใช้ความรู้และความสามารถของแต่ละบุคคล โดยไม่เกี่ยวข้องกับสถานภาพสมรส

3. ผู้ต้องขังที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อในเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญ

ทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่ม พบว่า กลุ่มผู้ต้องขังที่มีการศึกษาตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาจนถึงระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปวส. มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อในเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยา มากกว่ากลุ่มผู้ต้องขังที่มีการศึกษาระดับชั้นปริญญาตรี ทั้งนี้อาจเป็นผลเนื่องมาจากว่า กลุ่มผู้ต้องขังที่มีการศึกษาต่ำกว่าระดับชั้นปริญญาตรีให้ความสำคัญกับการพัฒนาตนเองในด้านการศึกษาให้สูงขึ้นกว่าเดิม เพื่อช่วยเพิ่มโอกาสในการหางานทำ สร้างอาชีพให้มั่นคง และมีความภาคภูมิใจในตนเองมากขึ้นเมื่อพ้นโทษไปแล้ว ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีพันธะทางสังคม (Social Bonding Theory) (พรชัย ชันดี, ทัศนพงษ์ พุดระกุล และจอมเดช ตรีเมฆ, 2558) ที่ได้กล่าวไว้ว่า การเลือกอาชีพและการเข้าสู่อาชีพนั้น ความแตกต่างด้านการศึกษามีอิทธิพลต่อการเข้าสู่การพัฒนาอาชีพต่างกัน เด็กยากจนจะก้าวเข้าสู่อาชีพก่อนเด็กที่มาจากครอบครัวที่ร่ำรวย

4. ผู้ต้องขังที่มีภูมิลำเนาต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อในเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยาไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งนี้ อาจเป็นผลเนื่องมาจากว่าผู้ต้องขังที่มีภูมิลำเนาต่างกัน เมื่อเข้ามาอยู่ในเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยาแล้ว ถือว่าเป็นผู้ต้องขังเหมือนกับคนอื่น ๆ ในเรือนจำ จึงไม่มีการแบ่งพรรคแบ่งพวก ผู้ต้องขังทุกคนต่างก็ได้รับโอกาสในทุกด้านอย่างเสมอภาคและเท่าเทียมกันทุกคน โดยเฉพาะด้านการศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพต่าง ๆ ซึ่งทางกรมราชทัณฑ์และเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยาได้มีนโยบายที่ส่งเสริมและสนับสนุนการเรียนรู้เพื่อพัฒนาตนเอง

ในด้านต่าง ๆ โดยการเปิดโอกาสให้ผู้ต้องขังเข้ารับการฝึกอบรมวิชาชีพในสาขาวิชาชีพต่าง ๆ อย่างเต็มที่ รวมทั้งการให้ผู้ต้องขังทำงานให้มีรายได้ แม้จะไม่มากนัก เพียงแต่มุ่งให้ผู้ต้องขังเห็นคุณค่าของการทำงานที่ได้มาจากความรู้และความสามารถของตนเองเป็นหลัก ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ บุญเสริม หุตะแพทย์ (2556) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนของ มสธ. สำหรับผู้ต้องขังในเรือนจำและทัณฑสถาน ผลการศึกษาพบว่า มสธ. มีนโยบายการขยายโอกาสทางการศึกษาแก่ประชาชนทุกกลุ่ม รวมถึงผู้ต้องขังด้วย ซึ่งมีความสอดคล้องกับนโยบายการพัฒนาศักยภาพผู้ต้องขังของกรมราชทัณฑ์ โดยได้รับความร่วมมือในการจัดการเรียนการสอนด้วยดีมาอย่างต่อเนื่อง

5. ผู้ต้องขังที่มีอาชีพก่อนต้องโทษต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อในเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยาไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งนี้ อาจเป็นผลเนื่องมาจากว่า ผู้ต้องขังที่มีอาชีพก่อนต้องโทษที่ต่างกันออกไป ต่างก็มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อในเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยาไม่แตกต่างกัน เพราะเห็นว่าช่วงเวลาที่ได้รับโทษอยู่ในเรือนจำนั้น การฝึกอบรมวิชาชีพหรือการศึกษาในระบบก็ตาม จึงเป็นโอกาสของผู้ต้องขังทุกคนในการสร้างอาชีพให้กับตนเอง เมื่อพ้นโทษออกไปแล้วหลายคนได้อาชีพใหม่จากการฝึกอบรมในเรือนจำด้วย โดยไม่มีข้อจำกัดเรื่องความรู้ในการประกอบอาชีพ อีกทั้งยังมีโอกาสก้าวหน้าในอาชีพนั้น ๆ จากการประกอบอาชีพเดิมหรือนำไปสู่อาชีพใหม่ได้อีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ รังศิพร จันทรสมวงษ์ (2552)

ได้ศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจและความคาดหวังที่มีต่อการฝึกวิชาชีพสำหรับผู้ต้องขังเรือนจำพิเศษธนบุรี ผลการศึกษาพบว่า เหตุผลส่วนใหญ่ในการเข้ารับการฝึกวิชาชีพ คือ ผู้ต้องขังต้องการนำความรู้ที่ได้รับไปประกอบอาชีพภายหลังการพ้นโทษ

6. ผู้ต้องขังที่มีรายได้ก่อนต้องโทษต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อในเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยาไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งนี้ อาจเป็นผลเนื่องมาจากว่า ผู้ต้องขังที่มีรายได้ก่อนต้องโทษที่ต่างกันออกไป ต่างก็มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อในเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยาไม่แตกต่างกัน เพราะผู้ต้องหาส่วนใหญ่มีรายได้ก่อนต้องโทษ ไม่เกิน 15,000 บาทต่อเดือน หรือไม่มีรายได้เลยถึง 15.8% ซึ่งถือว่ามีความน้อยมาก ผู้ต้องขังจึงมีคุณภาพชีวิตและการศึกษาที่ต่ำ เนื่องจากข้อจำกัดฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว จึงทำให้การเข้าถึงโอกาสทางการศึกษามีน้อยมาก เมื่อเข้ามารับโทษจึงทำให้มีโอกาสทางการศึกษาที่เพิ่มมากขึ้น มีการฝึกวิชาชีพทางเลือกตามความสนใจและความถนัดที่มากขึ้น ซึ่งการศึกษาเป็นหนึ่งในภารกิจที่กรมราชทัณฑ์มุ่งเน้นให้เรือนจำและทัณฑสถานสนับสนุนให้ผู้ต้องขังได้มีโอกาสเข้าถึงการศึกษาอย่างเท่าเทียมกันกับบุคคลภายนอกโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายในการศึกษาภาคบังคับ เพื่อให้ผู้ต้องขังมีวิชาชีพติดตัวสามารถนำไปประกอบอาชีพได้ และมีรายได้ที่มากขึ้นจากการประกอบอาชีพภายหลังพ้นโทษ และจะได้ไม่หวนกลับมากระทำผิดซ้ำอีก ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ทศนีย์ ขาดไทย (2560) กล่าวว่าความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนอาจจะเริ่มมีแนวโน้มเข้าสู่

ผลได้ทางเศรษฐกิจ เช่น การเลือกเรียนในสาขาที่หางานทำได้ง่าย มีรายได้ดี ไม่ต้องทำงานหนัก และที่สำคัญก็คือ ต้องเป็นงานประเภทที่ตนรัก และชอบที่จะทำด้วย เป็นต้น คนกลุ่มหลังนี้มักจะเลือกเรียนในสิ่งที่ตนสนใจ และเพื่อเพิ่มพูนวิทยฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจอีกด้วย

7. ผู้ต้องขังที่มีฐานความผิดต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อในเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่ม พบว่า กลุ่มผู้ต้องขังที่มีฐานความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด และความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อในเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยา มากกว่ากลุ่มผู้ต้องขังที่มีฐานความผิดเกี่ยวกับเพศ ทั้งนี้ อาจเป็นผลเนื่องมาจากว่า กลุ่มผู้ต้องหาอื่นๆ ที่ไม่ใช่ฐานความผิดเกี่ยวกับเพศนั้น จะได้รับโทษไม่หนักหรือมีระยะเวลาจำคุกไม่นาน ขณะเดียวกันยังได้รับโอกาสรับพระราชทานอภัยโทษตามลำดับขั้นของผู้ต้องโทษอีกด้วย เพื่อให้ผู้ต้องโทษมีโอกาสกลับตัวเป็นพลเมืองดีต่อไป จึงมีแรงจูงใจในการศึกษาต่อในเรือนจำ มากกว่ากลุ่มผู้ต้องขังที่มีฐานความผิดเกี่ยวกับเพศ ซึ่งผู้ต้องขังที่มีฐานความผิดเกี่ยวกับเพศนั้น จะมีพฤติกรรมที่เป็นอันตรายมาก มีการกำหนดอัตราโทษขั้นสูง และจะไม่ได้มีโอกาสรับพระราชทานอภัยโทษอีกด้วย จึงไม่สนใจในการศึกษาหรือเรียนรู้ในสิ่งอื่นใด ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีกลไกการควบคุม (Containment Theory) ของ เรคเลส (Walter C. Reckless อ้างถึงใน พรชัย ชันดี, กฤษณพงศ์ พุตระกูล และจอมเดช ตรีเมฆ, 2558 หน้า 265) ที่กล่าวไว้ว่า บุคคลมีกลไกควบคุมการแสดงออกซึ่งพฤติกรรมต่างๆ

กล่าวคือ ถ้าบุคคลไม่สามารถที่จะควบคุมตนเองในการยับยั้งที่จะประพฤติชั่วร้ายได้ สถาบันในสังคม เช่น ครอบครัว วัด โรงเรียน สามารถที่จะช่วยในการเพิ่มพูนความรู้ให้บุคคลมีระบบการควบคุมพฤติกรรมในรูปแบบต่างๆ ไม่ให้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนได้ การให้การศึกษาแก่ผู้ต้องขังในเรือนจำ สามารถที่จะช่วยให้ผู้ต้องขังมีแนวปฏิบัติที่ดี แสดงออกไปในทางที่ถูกต้อง มีประสิทธิภาพ และเพิ่มโอกาสที่จะได้รับการยอมรับนับถือในสังคมต่อไปหลังจากพ้นโทษ

8. ผู้ต้องขังที่มีระยะเวลาต้องโทษต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อในเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่ม พบว่า กลุ่มผู้ต้องขังที่มีระยะเวลาต้องโทษ ระหว่าง 1-5 ปี มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อในเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยา มากกว่ากลุ่มผู้ต้องขังที่มีระยะเวลาต้องโทษ ตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป ทั้งนี้ อาจเป็นผลเนื่องมาจากว่า กลุ่มผู้ต้องขังที่มีระยะเวลาต้องโทษ ระหว่าง 1-5 ปี ส่วนใหญ่จะเป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษเท่านั้น ซึ่งเป็นความผิดเล็กน้อยและมีโทษระยะเวลาจำคุกไม่เกิน 5 ปี และไม่ยาวนานก็จะมีโอกาสออกมาใช้ชีวิตตามปกติได้ จึงได้มีความคิดและวางแผนการประกอบอาชีพในอนาคตเมื่อพ้นโทษออกไป ทำให้มีแรงจูงใจและตัดสินใจที่จะเรียนรู้และเข้ารับการฝึกอบรมวิชาชีพตามที่ตนเองสนใจ หรือมีความถนัด เพื่อออกไปประกอบอาชีพสุจริต และสามารถปรับตัวจนเป็นที่ยอมรับของคนทั่วไป ในสังคมปัจจุบันได้ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีความลำดับขั้นความต้องการของ มาสโลว์ (Maslow's Hierarchy of Needs) (Abraham

Maslow อ้างถึงใน เพ็ญศิริ ทองทวี, 2560, หน้า 28) ในขั้นที่ 4 ความต้องการที่จะรู้สึกว่าคุณค่าตัวเองมีค่า (Esteem Needs) ที่กล่าวไว้ว่า ความต้องการที่จะประสบความสำเร็จ มีความสามารถต้องการที่จะให้ผู้อื่นเห็นว่าตนมีความสามารถ มีคุณค่าและมีเกียรติ ต้องการได้รับความยกย่องนับถือจากผู้อื่น ต้องการสร้างสถานภาพของตัวเองให้สูงขึ้น เติบโตขึ้น มีความภูมิใจและสร้างความนับถือตนเอง ขึ้นชมในความสำเร็จของงานที่ทำ ความรู้สึกมั่นใจในตนเองและมีเกียรติอีกด้วย

9. ผู้ต้องขังที่มีระยะเวลาจำคุกมาแล้วต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อในเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่ม พบว่า กลุ่มผู้ต้องขังที่มีระยะเวลาจำคุกมาแล้ว ระหว่าง 1-5 ปี มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อในเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยา มากกว่ากลุ่มผู้ต้องขังที่มีระยะเวลาจำคุกมาแล้ว ระหว่าง 6-10 ปี ทั้งนี้ อาจเป็นผลเนื่องมาจากว่า กลุ่มผู้ต้องขังที่มีระยะเวลาจำคุกมาแล้ว ระหว่าง 1-5 ปี ซึ่งส่วนใหญ่จะมีโทษจำคุกไม่ร้ายแรง และได้รับการปรับเปลี่ยนผู้ต้องขังอย่างต่อเนื่อง จึงมีโอกาสดูแลตัวเองออกมาสู่สังคมได้เร็วขึ้น ทำให้มีการปรับตัวเองให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมในเรือนจำ โดยได้มีการยอมรับและปฏิบัติตามกฎของทางเรือนจำอย่างเคร่งครัด และเมื่อเทียบกับกลุ่มผู้ต้องขังที่มีระยะเวลาจำคุกมาแล้ว ระหว่าง 6-10 ปี ก็จะมีโทษจำคุกที่รุนแรงกว่า และถูกจำคุกเป็นเวลานานกว่า จึงทำให้เสียเนื่องจากถูกจำคุกไม่มีโอกาสในการดำรงชีวิตและไม่มีรายได้จากการประกอบอาชีพเหมือนคนทั่วไป

ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2560 ที่ระบุในมาตรา 52 ได้กำหนดว่า ผู้ต้องขังเด็ดขาดคนใดแสดงให้เห็นว่ามีความประพฤติดี มีความอุตสาหะความก้าวหน้าในการศึกษาและการงานเกิดผลดีหรือทำความชอบแก่ทางราชการเป็นพิเศษ อาจได้รับประโยชน์อย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้ ได้รับความสะดวกในเรือนจำ เลื่อนชั้น ได้รับแต่งตั้งให้มีตำแหน่งหน้าที่ช่วยเหลือเจ้าพนักงานเรือนจำ การลา การลดวันต้องโทษจำคุก การพักการลงโทษ การได้รับอนุญาตให้ออกไปฝึกวิชาชีพ ในสถานประกอบการหรือการศึกษาอบรมนอกเรือนจำ ตามระเบียบของกรมราชทัณฑ์

10. ผู้ต้องขังที่มีโทษที่เหลือต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อในเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่ม พบว่า กลุ่มผู้ต้องขังที่มีโทษที่เหลือ ระหว่าง 1-15 ปี มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อในเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยา มากกว่ากลุ่มผู้ต้องขังที่มีโทษที่เหลือ ต่ำกว่า 1 ปี ทั้งนี้ อาจเป็นผลเนื่องมาจากว่า กลุ่มผู้ต้องขังที่เหลือโทษ ระหว่าง 1-15 ปี ยังคงต้องถูกจำคุกอยู่ครบตามระยะเวลาต้องโทษต่อไป จึงมีโอกาสดูแลตัวเองตนเองทั้งในด้านการพัฒนาอาชีพ การศึกษาที่สูงขึ้นได้ ในส่วนกลุ่มผู้ต้องขังที่มีโทษที่เหลือ ต่ำกว่า 1 ปี ซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้ต้องขังที่มีความประพฤติดี เรียบร้อย และผ่านการฝึกอบรมวิชาชีพในสาขาอาชีพต่างๆ มาแล้ว จนได้เป็นผู้ต้องขังชั้นเยี่ยมและได้รับการลดโทษตามกระบวนการทางกฎหมายเรื่อยมา จนเหลือโทษไม่ถึง 1 ปีนั้น ซึ่งผู้ต้องขังกลุ่มนี้จะได้รับการปรับปรุงและแก้ไขพฤติกรรมที่ดี และถูกต้อง

ที่ผ่านระบบการแก้ไขฟื้นฟูที่ถูกต้องของทางเรือนจำแล้ว อีกทั้งมีความตั้งใจและคาดหวังในการออกจากเรือนจำให้โดยเร็วที่สุด จึงทำให้มีแรงจูงใจน้อยและไม่สนใจที่จะศึกษาต่อในเรือนจำอีกต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ “การขัดเกลากายทางสังคม” (socialization) พรชัย ชันดี, กฤษณพงศ์ พุตระกูล และจอมเดช ตริเมฆ (2558) กล่าวไว้ว่า “การลงโทษ” การขัดเกลากายมนุษย์นั้นบางครั้งจะต้องมีลักษณะการลงโทษบ้าง เพื่อให้เกิดความรับผิดชอบ ซึ่งการลงโทษนั้นไม่ได้หมายถึง การใช้กำลังหรือทำร้ายร่างกาย อาจจะเป็นการว่ากล่าวตักเตือน การพูดคุยให้ยอมรับความเป็นจริง หรือการให้เกิดความสำนึกในความผิด เพราะการลงโทษถือเป็นการขัดเกลากายที่ทำให้เห็นความแตกต่างของเรื่องต่าง ๆ ได้ชัดเจน

11. ผู้ต้องขังที่มีจำนวนครั้งที่ต้องโทษต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อในเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยาไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งนี้ อาจเป็นผลเนื่องมาจากว่า ถึงแม้ผู้ต้องขังแต่ละคนจะต้องโทษจำนวนครั้งที่ต่างกันแต่ในแต่ละครั้งผู้ต้องขังจะถือว่าการดำรงชีวิตภายในเรือนจำเริ่มใหม่เสมอภาคกัน ทุกคนคือผู้ต้องโทษจากคำตัดสินของศาลเหมือนกัน จึงทำให้เกิดความสนใจในการศึกษาต่อไม่แตกต่างกัน แต่ผู้ต้องขังที่มีจำนวนการกระทำความผิดซ้ำมากและจำนวนครั้งในการกระทำความผิดซ้ำ เป็นแรงสนับสนุนที่จะเกิดการกระทำความผิดซ้ำอีก ซึ่งมีสาเหตุจากหลายประการ เช่น การประกอบอาชีพเมื่อพ้นโทษ สังคม ไม่ยอมรับ ไม่มีงานทำ ไม่มีเงิน ทำให้เกิดการกระทำความผิดซ้ำอีก สะท้อนให้เห็นว่าการฝึกอบรมวิชาชีพต่าง ๆ และ

การศึกษาต่อในเรือนจำจะไม่สามารถปรับพฤติกรรมและพฤติกรรมนิสัยของผู้ต้องขังได้เลย ถ้าขาดระบบที่มีประสิทธิภาพ ดังนั้น ทางเรือนจำต้องมีการพัฒนาระบบการช่วยเหลือและการติดตามผลในด้านต่าง ๆ อย่างครอบคลุมและรอบด้านอย่างต่อเนื่อง ทั้งเรื่อง การอำนวยความสะดวก การเตรียมความพร้อม รวมถึงการช่วยเหลือให้กับผู้ต้องขังที่จะพ้นโทษออกไป เพื่อให้มีวิถีชีวิตปกติสุขและคุณภาพชีวิตที่ดียิ่งขึ้น โดยไม่กระทำผิดซ้ำ ๆ อีก ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางในการดำเนินงานตามนโยบายด้านการศึกษาสู่การปฏิบัตินั้น กรมราชทัณฑ์ได้จัดทำแผนปฏิบัติการราชการกรมราชทัณฑ์ พ.ศ. 2563-2565 (กรมราชทัณฑ์, 2562) มีสาระสำคัญประกอบด้วย ประเด็นยุทธศาสตร์ในการดำเนินงานตอบสนองนโยบายในด้านศึกษาของผู้ต้องขัง จะอยู่ในประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2 ว่าด้วยกลยุทธ์ในการพัฒนาพฤตินิสัยโดยยึดผู้ต้องขังเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา (นวัตกรรม) ประเด็นพัฒนาศักยภาพผู้ต้องขังเพื่อคืนคนดีสู่สังคม (SI122) โดยจัดให้มีการเรียนการสอนในและนอกสถานศึกษา จัดให้มีการเรียนการสอนตามพระราชดำริและปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ในสถานศึกษา จัดให้มีการเรียนรู้ทางศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรมของชาติ และภูมิปัญญาท้องถิ่น รวมทั้งการตระหนักรู้ และการมีส่วนร่วมด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้รองรับการเปลี่ยนแปลงทั้งในประเทศและต่างประเทศ โดยการมุ่งพัฒนาจิตใจตามหลักศาสนา การพัฒนาทักษะชีวิตที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตภายหลังการพ้นโทษ การเรียนรู้การใช้ชีวิตตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง และการแก้ไขฟื้นฟูผู้ต้องขัง

ตามลักษณะคดี เน้นการพัฒนาศักยภาพคนจากภายในเพื่อให้กลับไปเป็นพลเมืองที่ดีใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุข

ผลการศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อในเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยา ผู้วิจัยได้นำเสนอการอภิปรายผลโดยอ้างอิงตามองค์ความรู้และข้อค้นพบที่ได้จากการศึกษาและวิจัยในครั้งนี้ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. ด้านเหตุผลส่วนตัว โดยผู้ต้องขังให้ความสำคัญด้านเหตุผลส่วนตัว ($\bar{X} = 4.16$) มากที่สุด เป็นอันดับ 1 และเมื่อพิจารณาข้อคำถามที่เป็นแรงจูงใจ 3 อันดับแรก คือ ผู้ต้องขังมีความชอบและความถนัดส่วนตัว ในเนื้อหาของหลักสูตรที่เลือกเรียน รองลงมา การมีความรู้และประสบการณ์เพิ่มขึ้นหลังจบการศึกษา และสร้างความมั่นใจและความภูมิใจให้กับตนเองเมื่อจบการศึกษา ทั้งนี้ อาจเป็นผลเนื่องมาจากว่า ผู้ต้องขังเมื่อพ้นโทษไปแล้วจะสามารถเข้าสู่ตำแหน่งงานตามที่ตนเองถนัด โดยการสั่งสมความรู้และประสบการณ์การเรียนรู้ในเรือนจำ จึงทำให้ผู้ต้องขังมีความมั่นใจและความภูมิใจเมื่อได้รับโอกาสในการทำงานนั้น ๆ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการพัฒนาการทางอาชีพของ โด널ด์ อี ซูเปอร์ (Donald E. Super, 1970) ที่ได้เสนอพื้นฐานทฤษฎีไว้ว่า บุคคลมีความแตกต่างกันทั้งด้านความสามารถ ความสนใจ และบุคลิกภาพ ดังนั้น การเลือกสาขาวิชาชีพ จึงต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล และบุคคลทุกคนมีคุณสมบัติที่เหมาะสมจะทำงานในอาชีพใดอาชีพหนึ่งเสมอ และองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อแบบแผนทางอาชีพของบุคคลอีกด้านหนึ่งก็คือ ความสามารถทางด้านสติปัญญาและลักษณะของบุคลิกภาพ

ของบุคคล และยังสอดคล้องกับการศึกษาของ เพ็ญศิริ ทองทวี (2560) ที่ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาตรี หลักสูตรเทคโนโลยีบัณฑิตสาขาเทคโนโลยีแม่พิมพ์ (ต่อเนื่อง) สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ผลการวิจัยพบว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาตรีหลักสูตรเทคโนโลยีบัณฑิตสาขาเทคโนโลยีแม่พิมพ์ (ต่อเนื่อง) สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก โดยด้านเหตุผลส่วนตัว อยู่ในระดับมากที่สุด

2. ด้านวิชาการสถานศึกษา โดยผู้ต้องขังให้ความสำคัญด้านวิชาการสถานศึกษา อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.78$) และเมื่อพิจารณาข้อคำถามที่เป็นแรงจูงใจ 3 อันดับแรก คือ ผู้ต้องขังเห็นว่าอาจารย์ผู้สอนมีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านตรงกับวิชาเรียน รองลงมา หลักสูตรที่ศึกษานำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ และเจ้าหน้าที่เรือนจำอำนวยความสะดวกในการศึกษา ทั้งนี้ อาจเป็นผลเนื่องมาจากว่าผู้ต้องขังตัดสินใจศึกษาต่อในเรือนจำ ไม่ใช่เพราะสาเหตุทางหน้าที่การงานเป็นหลัก แต่ศึกษาต่อเพราะว่ามีความสนใจในความรู้ความสามารถของอาจารย์ผู้สอนและหลักสูตรเป็นสำคัญ เพื่อที่จะเรียนรู้และต่อยอดองค์ความรู้ที่มีอยู่เดิมให้เพิ่มมากขึ้นและแสวงหาความรู้ในสิ่งที่ตนเองสนใจในเชิงลึกให้มากขึ้นด้วย ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ เพ็ญศิริ ทองทวี (2560) กล่าวไว้ว่า สถานศึกษาที่มีการบริหารงานวิชาการให้ครูและบุคลากรมีคุณภาพสูงก็เป็นมูลเหตุให้สถานศึกษามีชื่อเสียงด้านวิชาการ นักเรียนที่จบจากสถานศึกษาดังกล่าว ส่วนใหญ่ก็จะเป็นที่ยอมรับของสังคมและสถานประกอบการ

ทำให้มีโอกาสได้งานทำมากขึ้น การบริหารงานวิชาการและการพัฒนา ด้านวิชาการจึงเป็นแรงจูงใจให้นักเรียน นักศึกษาให้ความสำคัญในการตัดสินใจเรียนอย่างหนึ่ง

3. ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง โดยผู้ต้องขังให้ความสำคัญด้านวิชาการสถานศึกษา อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.77$) และเมื่อพิจารณาข้อคำถามที่เป็นแรงจูงใจ 3 อันดับแรก คือ ผู้ต้องขังเห็นว่าบุคคลในครอบครัวสนับสนุนให้ศึกษาต่อในเรือนจำรองลงมา เพื่อนในเรือนจำชักจูงให้ศึกษาต่อกับกัน และอาจารย์จากสถาบันภายนอกที่เข้ามาสอนในเรือนจำแนะนำให้ศึกษาต่อ ทั้งนี้ อาจเป็นผลเนื่องมาจากว่า ผู้ต้องขังได้รับการสนับสนุนส่งเสริมและช่วยในการตัดสินใจให้ศึกษาต่อในเรือนจำจากครอบครัวและเพื่อนฝูงหรือคนใกล้ชิดอย่างต่อเนื่อง ขณะเดียวกันทางเรือนจำได้มีการแนะแนวการศึกษา แนะนำอาชีพและส่งเสริมการมีงานทำให้กับผู้ต้องขังในการประกอบอาชีพหลังพ้นโทษไปแล้ว อีกทั้งผู้ต้องขังยังได้รับการทักษะชีวิตและทักษะทางสังคมที่เพิ่มมากขึ้นจากการศึกษาต่อพร้อมที่จะออกไปเป็นพลเมืองที่ดีของสังคมต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ จูฑามาต ชูจินดา, กิตติยานภลัย ภูตระกูล และณภัทร โชคณินกุล (2558) ที่ได้กล่าวว่า มนุษย์ต้องอยู่ท่ามกลางสิ่งแวดล้อม ดังนั้นสิ่งแวดล้อม ซึ่งรวมถึงบุคคลก็จะมีอิทธิพลในหลาย ๆ ด้าน ได้แก่อิทธิพลทางครอบครัวต่อการตัดสินใจเลือกอาชีพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความปรารถนาของพ่อแม่ และความชื่นชมที่เขามีต่อญาติ พี่น้องและเพื่อน ซึ่งประสบผลสำเร็จในการประกอบอาชีพทำให้เกิดความต้องการอยากเลียนแบบ บุคคลเหล่านั้น ความปรารถนาของพ่อแม่นับได้ว่าเป็นแรงจูงใจที่มีอิทธิพลไม่ยิ่งหย่อนกว่า

■ ข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยได้นำเสนอเกี่ยวกับข้อเสนอแนะที่ได้จากการศึกษาวิจัย โดยแบ่งเนื้อหาออกเป็น 2 ส่วน มีดังนี้

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายในการเสริมสร้างแรงจูงใจของผู้ต้องขังในการศึกษาต่อในเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยาเป็นรายด้าน ดังนี้

1.1 ด้านเหตุผลส่วนตัว ทางกรมราชทัณฑ์ที่ได้กำหนดให้มีเรือนจำเฉพาะทางด้านการศึกษานั้นควรจัดทำแผนให้เรือนจำร่วมกับสถานศึกษาในพื้นที่จัดทำแผนการศึกษาและแนวทางการพัฒนาการจัดการศึกษาในเรือนจำอย่างเป็นระบบ โดยมีการศึกษาเกี่ยวกับตัวผู้เรียนว่ามีความแตกต่างจากผู้เรียนภายนอกอย่างไร ผู้ต้องขังมีข้อจำกัดอย่างไร หลักสูตรใดที่เหมาะสมกับผู้ต้องขังที่จะสามารถใช้ได้จริงสร้างโอกาสในการประกอบอาชีพภายหลังพ้นโทษได้อย่างแน่นอนหรือเพิ่มแรงจูงใจโดยการเพิ่มประโยชน์ที่จะได้รับเมื่อผู้ต้องขังสำเร็จการศึกษาหรือมีผลการเรียนที่ดีเยี่ยม โดยอาจจะเชิญวิทยากรภายนอกหรือสถานประกอบการมาให้ความรู้และถ่ายทอดประสบการณ์ รวมถึงการแนะนำการศึกษาให้กับผู้ต้องขังให้เกิดความเข้าใจที่ถูกต้องและนำไปสู่การตัดสินใจเพื่อศึกษาต่อด้วยตนเอง

1.2 ด้านวิชาการสถานศึกษา กรมราชทัณฑ์ได้มีนโยบายในการแก้ไขพัฒนาพฤตินิสัยผู้กระทำผิดโดยการใช้การศึกษาเพื่อเป็นการเพิ่มโอกาสในการประกอบอาชีพให้กับผู้ต้องขังภายหลังพ้นโทษ ดังนั้น กรมราชทัณฑ์และทางเรือนจำเฉพาะทางด้านการศึกษควรนำปัญหาและความคาดหวัง รวมถึงการพัฒนา

ตัวชี้วัดผลสำเร็จในการจัดการศึกษาในเรือนจำ มาเป็นข้อมูลเพื่อนำไปใช้ในวางแผน การดำเนินงาน และพัฒนางานวิชาการให้มี ประสิทธิภาพสูงสุด เนื่องจากตัวชี้วัดมีผลต่อ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของผู้ต้องขัง เมื่อทางเรือนจำสามารถดำเนินงานได้ตาม ตัวชี้วัดที่ทางกรมราชทัณฑ์หรือสถานศึกษาได้ กำหนดไว้ จะส่งผลถึงคุณภาพของผู้ต้องขัง เป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถที่พึงประสงค์

1.3 ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้องทางกรมราชทัณฑ์ และเรือนจำเฉพาะทางด้านการศึกษาคควรกำหนด และขับเคลื่อนโครงการอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับการศึกษาต่อ แนะนำวิชาชีพ รวมทั้งการประกอบ อาชีพในอนาคตให้กับครอบครัว ญาติ หรือ คนใกล้ชิดของผู้ต้องขังอย่างต่อเนื่อง จัดกิจกรรม เรียนรู้โดยนำบุคคลที่มีชื่อเสียงหรือเป็นแบบอย่าง มาบรรยายเกี่ยวกับประโยชน์ของการศึกษา ให้แก่ผู้ต้องขัง เพื่อให้ผู้ต้องขังได้เห็นถึง ความสำคัญและมีแรงจูงใจ ผลักดันให้ตนเอง จะต้องแสวงหาความรู้และพัฒนาอาชีพไป พร้อมกัน และเมื่อพ้นโทษแล้วสามารถนำ ความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์ที่ได้รับ จากการศึกษาคต่อในเรือนจำ มาใช้และต่อยอด งานของครอบครัวได้ จึงส่งผลให้ผู้ต้องขังและ ครอบครัวมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นต่อไป

2. ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการในการ เสริมสร้างแรงจูงใจของผู้ต้องขังในการศึกษาคต่อ ในเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยา

2.1 ด้านเหตุผลส่วนตัว โดยผู้ต้องขัง ให้ความสำคัญด้านเหตุผลส่วนตัวมากที่สุด เป็นอันดับ 1 และเมื่อพิจารณาข้อคำถามที่เป็น แรงจูงใจ 3 อันดับแรก คือ ผู้ต้องขังมีความชอบ และความถนัดส่วนตัวในเนื้อหาของหลักสูตร

ที่เลือกเรียน รองลงมา การมีความรู้และ ประสบการณ์เพิ่มขึ้นหลังจบการศึกษา และ สร้างความมั่นใจและความภูมิใจให้กับตนเอง เมื่อจบการศึกษา ทางเรือนจำควรทำการสำรวจ ความชอบและความถนัดส่วนตัวของผู้ต้องขัง หลักสูตรที่ผู้ต้องขังสนใจ เพื่อนำมาจัดทำแผน การศึกษาและแนวทางการพัฒนาการจัดการ ศึกษาในเรือนจำอย่างเป็นระบบ โดยมีการเชิญ วิทยากรภายนอกมาให้ความรู้และถ่ายทอด ประสบการณ์เกี่ยวกับโอกาสในการประกอบ อาชีพภายหลังจบการศึกษา

2.2 ด้านวิชาการสถานศึกษา โดยผู้ต้องขัง ให้ความสำคัญด้านวิชาการสถานศึกษา อยู่ใน ระดับมาก และเมื่อพิจารณาข้อคำถามที่เป็น แรงจูงใจ 3 อันดับแรก คือ ผู้ต้องขังเห็นว่าอาจารย์ ผู้สอนมีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านตรงกับวิชา เรียน รองลงมา หลักสูตรที่ศึกษานำไปใช้ในชีวิตร ประจำวันได้ และเจ้าหน้าที่เรือนจำอำนวยความสะดวกในการศึกษา ทางเรือนจำควร ประสานงานหน่วยงานการศึกษาที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำอาจารย์ผู้สอนมีความเชี่ยวชาญเฉพาะ ด้านตรงกับวิชาเรียนเข้ามาให้ความรู้กับผู้ต้องขัง จะเป็นก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดเนื่องจากผู้ต้องขัง มีระยะเวลา สถานที่ อุปกรณ์การศึกษาที่มีจำกัด หากทว่าม้อาจารย์ผู้สอนที่มีความเชี่ยวชาญ ในเฉพาะสาขาวิชานั้น ๆ ก็จะเป็นการเสริมสร้าง แรงจูงใจให้ผู้ต้องขังตัดสินใจเข้าศึกษาคต่อได้

2.3 ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง โดยผู้ต้องขัง ให้ความสำคัญด้านวิชาการสถานศึกษาอยู่ใน ระดับมากและเมื่อพิจารณาข้อคำถามที่เป็น แรงจูงใจ 3 อันดับแรก คือ ผู้ต้องขังเห็นว่าบุคคล ในครอบครัวสนับสนุนให้ศึกษาคต่อในเรือนจำ รองลงมาคือเพื่อนในเรือนจำชักจูงให้ศึกษาคต่อ

ด้วยกัน และอาจารย์จากสถาบันภายนอกที่เข้ามาสอนในเรือนจำแนะนำให้ศึกษาต่อ ทางเรือนจำจัดกิจกรรมให้ครอบครัว ญาติ หรือคนใกล้ชิดของผู้ต้องขังได้เข้าร่วมรับฟังโครงการแนวทางการศึกษาต่อในเรือนจำและสวัสดิการที่ผู้ต้องขังจะได้รับขณะเรียนหรือหลังจบการศึกษาภายใต้ระเบียบของกรมราชทัณฑ์ เพื่อให้บุคคลในครอบครัวและผู้ต้องขังได้เห็นถึงความสำคัญของการศึกษา และมีแรงจูงใจ หรือนำบุคคลที่เป็นแบบอย่างในด้านการศึกษาเข้ามาจัดกิจกรรมเพื่อเสริมแรงให้ผู้ต้องขังให้ความสนใจที่จะศึกษาต่อโดยใช้โอกาสที่อยู่ในเรือนจำในการพัฒนาตนเองเพื่อเพิ่มคุณวุฒิทางการศึกษาให้สูงขึ้น

■ บรรณานุกรม

- กองยุทธศาสตร์และแผนงานกรมราชทัณฑ์. (2562). *แผนยุทธศาสตร์และแผนปฏิบัติการกรมราชทัณฑ์ 5 ปี (พ.ศ. 2563-2565)*. กรุงเทพฯ: กรมราชทัณฑ์.
- กอบเกียรติ กลีวิวัฒน์. (2560). *คู่มือการจัดการศึกษาสำหรับผู้ต้องขัง*. นนทบุรี: กรมราชทัณฑ์.
- กาญจนา พุทธนิมิต. (2552). แรงจูงใจในการเรียน. *วารสารโรงเรียนนายเรือ*, 9(1), 48.
- จุฑามาศ ชูจินดา, กิตติยานภลัย ภู่อระกูล, และ ณภัทร โขชนินกุล. (2555). แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับอุดมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 และประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3 ในเขตจังหวัดนนทบุรี. ค้นเมื่อ 10 เมษายน 2564 จาก http://www.rpu.ac.th/Library_web/doc/RC_RR/2555_Res_Jutamas_et_al.pdf
- ชัยชัย นาลี, ลัญญา เคนาภูมิ และ เสาวลักษณ์ โกศลกิตติอัมพร. (2562). *การจัดการศึกษาแก่ผู้ต้องขังภายในเรือนจำจังหวัดมหาสารคาม*. การประชุมวิชาการระดับชาติด้านการบริหาร การจัดการศึกษายุคดิจิทัล ครั้งที่ 5, 787-799.
- ทักษิณ ชชาติไทย. (2560). หน่วยที่ 6 แรงจูงใจและความต้องการกับการวัดและประเมินผลการศึกษา. ใน *เอกสารการสอนชุดวิชาจิตวิทยาและสังคมวิทยาพื้นฐาน เพื่อการวัดและประเมินผลการศึกษา หน่วยที่ 1-7*. นนทบุรี: สาขาวิชาศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- มุขรินทร์ เพลิงน้อย. (2560). ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ที่มีต่อการดำเนินการพัฒนาพฤติกรรมของผู้ต้องขังในเรือนจำการศึกษา. *วารสารสหวิทยาการวิจัย: ฉบับบัณฑิตศึกษา*, 6(1), 18-127.
- บุญเสริม หุตแพทย์. (2556). การจัดการเรียนการสอนของมสธ.สำหรับผู้ต้องขังในเรือนจำและทัณฑสถาน. *วารสารการจัดการสมัยใหม่*, 11(1), 33-47.
- ฝ่ายการศึกษาเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยา. (2563). *รายงานประจำเดือนตุลาคม 2563 ฝ่ายการศึกษาเรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยา*. พระนครศรีอยุธยา: เรือนจำกลางพระนครศรีอยุธยา.
- พรชัย ชันดี, จอมเดช ตรีเมฆ และกฤษณพงศ์ พุตรระกูล. (2558). *ทฤษฎีอาชญาวิทยา : หลักการ งานวิจัย และนโยบายประยุกต์*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรังสิต.
- เพ็ญศิริ ทองทวี. (2560). *แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาตรีหลักสูตรเทคโนโลยี*

- บัณฑิต สาขาเทคโนโลยีแม่พิมพ์ (ต่อเนื่อง)
สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา.
พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยราชภัฏพิษณุโลกสงคราม.
รังศิพร จันทน์สมวงศ์. (2552). *แรงจูงใจและความคาดหวังที่มีต่อการฝึกวิชาชีพ สำหรับผู้ต้องขังเรือนจำพิเศษธนบุรี (Unpublished Master's thesis)*. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพมหานคร.
- อารีรัตน์ ศรีวิพันธุ์. (2559). *แรงจูงใจในการปฏิบัติงานของครูในกลุ่มโรงเรียนพานทอง 2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชลบุรี เขต 2. การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยบูรพา.*
- Donald, E., S. (1970). *The work values Inventory*. Boston : 1 Houghton Mifflin.
- Hirschi, T. (1961). *Causes of Delinquency*. Berkeley. CA : University of California Press.
- Yamane, T. (1973). *Statistics: An Introductory Analysis* (3rd). New York: Harper and Row Publication.

